

BIULETYN
KLUBU URZĘDNIKÓW
POLSKIEJ SŁUŻBY
ZAGRANICZNEJ

Nr. 2

WARSZAWA — 1933

BIULETYN

KLUBU URZĘDNIKÓW

POLSKIEJ SŁUŻBY

ZAGRANICZNEJ

Nr. 2

Biblioteka Jagiellońska

1003046287

WARSZAWA — 1933

Wspomnienie o Ambasadorku Stefanie Przeddzieckim

Polska służba zagraniczna poniosła świeżo ciężką i bolesną stratę. Dnia 3 grudnia 1932 roku ubył z jej szeregów nagle i niespodziewanie ś. p. Ambasador Stefan Przeddziecki, pozostawiając po sobie żal serdeczny i jaknajlepsze wspomnienie.

Zmarły Ambasador urodził się w r. 1879. Szkołę średnią ukończył w Libawie, poczem odbył studia prawnicze na Uniwersytecie Petersburskim. Wyniosłszy z domu rodzinnego żywe tradycje patriotyczne, staje ś. p. Stefan Przeddziecki na pierwsze wezwanie odradzającej się państwowo Ojczyzny. W roku 1918 zostaje mianowany przedstawicielem dyplomatycznym Rady Regencyjnej w Wiedniu. W r. 1919 obejmuje nowoutworzone stanowisko Szefa Protokołu Dyplomatycznego w randze Dyrektora Departamentu, z tytułem Ministra Pełnomocnego. Tworzy wtedy i organizuje ten nowy dział Ministerstwa Spraw Zagranicznych, przyczem zważyć należy, że ówczesne warunki nakładają na Szefa Protokołu specjalnie delikatne i odpowiedzialne zadania. Za działalność swoją zostaje ś. p. Przeddziecki odznaczony — jeden z pierwszych — Krzyżem Komandorskim orderu Odrodzenia Polski.

W okresie urzędowania ministra Sapiehy powierzone zostają Stefanowi Przeddzieckiemu również i funkcje Dyrektora Gabinetu Ministra. Stanowisko to zajmuje ś. p. Przeddziecki nieprzerwanie aż do r. 1928, stanowiąc wśród fluktuacyj politycznych czynnik ciągłości i koordynacji w Ministerstwie.

Ś. P. AMBASADOR STEFAN PRZEZDZIECKI.

Prawość i rycerskość charakteru ś. p. Stefana Przeddzieckiego ujawniły się zwłaszcza w tragicznych dniach grudniowych r. 1922, poprzedzających zabójstwo Prezydenta Narutowicza.

Świeżo z okazji dziesięciolecia rocznicy tej smutnej karty naszych dziejów przypomniano w prasie, jak to Zmarły z narażeniem życia z własnej woli zastąpił ówczesnego Premjera w towarzyszeniu Pierwszemu Prezydentowi Rzeczypospolitej, udającemu się do Sejmu dla złożenia przysięgi. Czyn ten świadczy sam za siebie i maluje najlepiej szlachetnego Człowieka.

W roku 1928 ś. p. Przeddziecki został mianowany Posłem Rzeczypospolitej w Rzymie. Na stanowisku tem rozwija ożywioną i skuteczną działalność w kierunku zbliżenia dwóch zaprzyjaźnionych narodów. Jednym z owoców tej działalności jest podniesienie po roku przedstawicielstw dyplomatycznych obu Państw do rang Ambasad. Zmarły powołany jest wówczas na zaszczytny posterunek pierwszego Ambasadora R. P. przy Królu Włoskim. Dowodem pochlebnej oceny tak wczesnie przerwanej akcji Zmarłego na gruncie rzymskim, stał się żywy udział, jaki w żałobie po Nim wzięli: Dwór, Rząd i społeczeństwo włoskie, a także miejscowa kolonia polska w momencie, gdy odbywał się w stolicy Polski uroczysty pogrzeb Zmarłego, przy udziale Pana Prezydenta Rzeczypospolitej, Pana Prezesa Rady Ministrów, Marszałków Izb Ustawodawczych i Członków Rządu.

Żegnając na tem miejscu ś. p. Ambasadora Przeddzieckiego, składamy Mu w imieniu Klubu Urzędników Służby Zagranicznej, którego był członkiem, hołd pośmiertny. Cześć jasnej panięci Zmarłego!

Czwartkowe wieczory klubowe

Po dwutygodniowej przerwie świątecznej, jedna z najczynniejszych sekcji Klubu — sekcja naukowo-odczytowa, — zainaugurowała w dn. 5 stycznia dalszą serję odczytów, — prelekcją Ministra Babińskiego. Radca Starzewski, Kierownik sekcji naukowo-odczytowej, powitał w imieniu Klubu Posła Babińskiego, dziękując mu za gotowość wygłoszenia odczytu.

Odczyt Ministra Babińskiego dotyczył zagadnienia stosunków celnych między Holandją a Belgją.

Za punkt wyjścia wziął mówca tło historyczne, na którem rozwijały się dzieje obu krajów, tworzących niegdyś wspólną wielką prowincję Niderlandów, a w okresie 1815—1830 r. — wspólne Królestwo Holenderskie.

Zobrazowawszy stan obecnych stosunków ekonomicznych między obu państwami i ich ożywioną wymianę handlową, min. Babiński zanalizował szczegółowo konwencje międzynarodowe: w Oslo (1930 r.) i w Ouchy (1932 r.), z których pierwsza stanowi w pewnym stopniu urzeczywistnienie rozejmu celnego na odcinku wielkoniderlandzko-skandynawskim, druga zaś przewiduje stopniowe obniżanie stawek celnych pomiędzy Holandją a Belgją, pozostając otwartą dla innych państw, życzących sobie do niej przystąpić. Konwencje te świadczą o dążeniach wolno-handlowych, cechujących zarówno Holandję, jak Belgję — paraliżowanych jednak przez falę protekcjonizmu, płynącą z innych stron.

Poseł Babiński poruszył również sprawy sporu kanałowego,

dzielącego Belgię i Holandję, oraz rywalizacji Antwerpji i Rotterdamu, stanowiącej źródło tego długotrwałego nieporozumienia.

Odczyt Ministra Babińskiego poprzedzony został omówieniem książki b. Ministra Przemysłu i Handlu inż. Eugenjusza Kwiatkowskiego p. t. „Dysproporcje“, dokonaniem przez dr. Romana Battaglię.

Interesujące przemówienie p. Battaglii zapoczątkowuje nowy dział sekcji odczytowo-naukowej — recenzowania ważniejszych dzieł i wydawnictw, poświęconych zagadnieniom politycznym, ekonomicznym i kulturalnym.

*

*

*

Drugi z kolei odczyt odbył się w dniu 12 stycznia i poświęcony był „**Problemowi Afryki**“.

Prelegentem był dr. **Witold Kozłowski**.

Nawiązawszy do zagadnienia Morza Śródziemnego w dobie starożytnej, mówca dał na wstępie krótki i przejrzysty zarys aktualnej geografii politycznej Afryki.

Przeszedł dalej do historycznego omówienia kolonizacji Afryki w latach 1870—1900, z uwzględnieniem roli Niemiec w tej dziedzinie. Mówca podkreślił dawną rywalizację Francji i Anglii w Abisynji oraz wspominał o pozyskaniu przez Włochy ich pierworodnej kolonii — Erytrei. Kolonizacja francuska szła w kierunku poziomym, angielska zaś — w pionowym.

Od wojny światowej datuje się nowa era w historii kolonizacji Afryki. Niemcy pozbawione zostały własnych kolonij, a między Francją i Anglią nastąpiło ostateczne rozgraniczenie wpływów. Koncepcja angielska wyraża się dziś w formule: Kair — Kapstadt.

Jeżeli chodzi o Francję — dokonywuje ona wspaniałego podboju Sahary, realizując projekty połączenia dorzecza Nigru z Morzem Śródziemnym przez transsaharianę. Koszta tego olbrzymiego przedsięwzięcia obliczane są na 2 miljardy franków. Osiągnięto by w ten sposób połączenie Paryż — Niger w przeciągu 5 dni.

Ponieważ połączenie Nigerji z jeziorem Czad grozi wyjątkow-

niem włoskiej Libji, rząd włoski projektuje stworzenie transsaharyjskiej włoskiej, łączącej Trypolitanję z jeziorem Czad, co wymagałoby jednak ustąpienia przez Francję pasa 1000 km. i przedstawiałoby dla niej pewnego rodzaju niebezpieczeństwo.

Rywalizacja włosko-francuska na gruncie afrykańskim zaznacza się po wojnie coraz wyraźniej. Ma ona swe źródło w kierunku ekspansji włoskiej, która „wchodzi klinem pomiędzy Anglię a Francję w Afryce“.

Prelegent przypomniał pakt londyński z r. 1915, którego art. 13 obiecywał Włochom ze strony sprzymierzeńców rozszerzenie granic ich posiadłości w Afryce za przystąpienie do wojny. Pretensje włoskie w Afryce zaznaczają się skądinąd niezależnie od formalnej ich podstawy, t. j. od zobowiązań, figurujących w pakcie londyńskim. Anglja zobowiązania swe wypełniła w znacznej mierze, powiększając posiadłości włoskie o terytorjum 100.000 km². Natomiast Francja uczyniła znacznie mniej w tym kierunku, a sprawa południowej granicy Libji pozostaje wciąż w zawieszeniu. Kwestja ta dawniej niezłatwiona, natrafia na coraz większe trudności, w związku z rosnącymi aspiracjami włoskimi.

Włochy dążą pozatem do owładnięcia mandatem Kameruńskim, dzierżonym obecnie przez Francję i Anglię. Chodzi im o eksploatację surowców (gumy), z uwagi na wysoko postawiony przemysł gumowy włoski (Pirelli), dający Włochom około 100 milionów lirów nadwyżki w bilansie handlowym.

Zatrzymawszy się na zagadnieniu kolonizacji, zwłaszcza przy pomocy tubylców, dr. Kozłowski podkreślił trudności, na jakie w dzisiejszych warunkach natrafia misja Ambadora de Jouvenel w Rzymie; Włosi bowiem dążą uparcie nietylko do rewizji mandatów (Kamerun), ale nawet do zmiany stanu posiadania kolonji.

Jeżeli chodzi o stosunki niemiecko-włoskie w Afryce, to dziś interesy Niemiec i Włoch są przeciwstawne. Niemcy domagają się zwrotu swych kolonij, jako nieprawnie im zabranych pod pretekstem nieludzkiego traktowania tubylców. Włosi natomiast traktują mandaty, jako zdobycz wojenną, oraz rodzaj należnego im odszkodo-

wania. Podnoszą przytem, że sprzymierzeńcy nie dotrzymali względem nich swych zobowiązań.

W dyskusji na temat nadzwyczaj ciekawego odczytu d-ra Kozłowskiego, zabrał głos Dyr. Jędrzejewicz, który podziękował przedmówcy za jego interesujący wykład i, nawiązując do poruszonego w odczycie planu angielskiego Kair — Kapstadt, wspomniał o rozszerzeniu koncepcji tej w kierunku Kalkuty, przez co plan wyraża się w formule Kapstadt — Kair — Kalkuta.

Dyr. Jędrzejewicz przypomniał jednocześnie dawną wielką koncepcję niemiecką Berlin — Bagdad, która dziś nie przedstawia elementów, umożliwiających jej urzeczywistnienie.

Mówca zastanowił się dalej nad zagadnieniem Afryki w stosunku do Polski, nadmieniając o istnieniu dwóch koncepcyj, a mianowicie: koncepcji posiadania przez Polskę pewnego obszaru kolonialnego, oraz koncepcji, przeciwstawiającej się zasadzie mandatu kolonialnego, a ograniczającej się jedynie do zdobycia szerszych możliwości ekspansji ekonomicznej. Dyr. Jędrzejewicz zaznaczył, że temat powyższy nadawałby się do interesującej dyskusji przy udziale członków Ligi Morskiej i Kolonialnej.

Na zakończenie Dyr. Jędrzejewicz wspomniał o obchodzie jubileuszowym polskiej wyprawy do Kamerunu, w którym udział wzięło również i Ministerstwo Spraw Zagranicznych.

*

*

*

Na trzecim z rzędu wieczorze klubowym, w dniu 19 stycznia, **Minister Arciszewski** wygłosił prelekcję na temat „**Polskiej polityki bałtyckiej**“.

Min. Arciszewski zaznaczył zaraz na wstępie, że pojęcie „jedności państw bałtyckich“ jest dziś raczej pojęciem geograficznym, niż politycznym.

Od r. 1918 państwa bałtyckie przeszły bowiem przez poważną ewolucję, różniczkowały się i zindywidualizowały. Dziś zatem o jakiejś jedności państw bałtyckich w sensie politycznym mówić trudno.

Ażeby przedstawić zasadnicze impulsy, któremi te narody się kierują, a przez to wykazać momenty, które je ze sobą łączą i te, które je dziela, należy przedewszystkiem omówić w ogólnych zarysach sytuację polityczną i gospodarczą poszczególnych państw bałtyckich.

Rozpoczynając od Finlandji, mówca podkreślił jej tradycję państwową, kulturę, wreszcie—ustaloną linię postępowania w dziedzinie politycznej.

Dzisiejsza polityka finlandzka jest polityką państwa absolutnie niezależnego, szukającego oparcia dla swych funkcji politycznych w życiu gospodarczem, w jego wystarczalności, w rozległych stosunkach politycznych, kulturalnych, a nawet sportowych. Dzieje Finlandji od r. 1809 (t. j. od pokoju w Abo), streszczające się w obronie swego stanu posiadania, narzuciły psychice narodu fińskiego nakaz stałej czujności wobec wschodniego sąsiada.

W stosunku do państw skandynawskich, Finlandja wykazuje wielką aktywność polityczną. Stosunek jej zaś do pozostałych państw bałtyckich, gdzie zapewne mogłaby pretendować do roli kierowniczej, określa się jednak samodzielnym i nieco wyłącznym charakterem jej polityki, przez to samo w pewnym stopniu abałtyckiej.

Omawiając z kolei stosunki w Estonji, Min. Arciszewski daje wyraz wielkiemu uznaniu i gorącej sympatji dla kraju, który, znalazłszy w samym sobie dość siły dla utworzenia samodzielnego państwa, nie szuka specjalnego oparcia nazewnątrz. Pod tym względem Estonja ma dużo wspólnego z Finlandją. Stosunek Estonji do Rosji polega nie na kompromisach, ale na znalezieniu możliwie dobrych form współżycia przy pomocy przyjaciół politycznych. Estonja znajduje szczególne oparcie dla samodzielności swjej polityki w naturalnych granicach, dzielących ją od Rosji, co wpływa też i na psychikę narodu estońskiego. Wygrywając, o ile to możliwe, wobec Rosji atuty gospodarcze, Estonja nigdy nie miała na myśli rezygnacji z jakiegokolwiek atrybutu swjej niepodległości za cenę ustępstw materialnych.

Jeżeli chodzi o politykę Estonji w stosunku do państw zachod-

nich, to państwo to — jedno z pierwszych — nawiązało szerokie stosunki gospodarcze z Anglią.

Ścisłe stosunki gospodarcze łączą ją też ze Szwecją. Coraz silniej i sprawniej działa propaganda estońska we Francji, na terenie Ligi Narodów i w krajach południowo-europejskich. Niepodległa Estonja może wykazać się nieprzeciętnymi mężami stanu, ludźmi świadomymi swych celów i obowiązków państwowych, ludźmi odważnymi, jak gen. Laidoner, Strandmann i t. d.

Umiłowanie niepodległości i realne ustosunkowanie się do problemów politycznych, nakazują Estonji oparcie się o Polskę, jako o jedyną wielką siłę polityczną i materjalną na granicy Rosji, mogącą w razie potrzeby przyjść jej z pomocą.

Przechodząc z kolei do Łotwy, przypomniał Min. Arciszewski trudną sytuację, w jakiej kraj ten znalazł się w momencie zdobywania niepodległości. Główną zasadą dzisiejszej polityki łotewskiej są dobre stosunki z Rosją, przekonanie, że miarą bogactwa Łotwy jest stopień jej penetracji do Rosji. Tendencja Ministra Mejerowicza wprowadzenia Łotwy do zespołu państw europejskich i zapewnienia jej odpowiedniej w nim roli — upadła ze śmiercią tego wybitnego polityka. Można powiedzieć, iż tak, jak Estonja urodziła się plecami do Rosji, a twarzą ku Zachodowi, tak Łotwa urodziła się twarzą ku Rosji, a plecami ku Zachodowi.

Tendencje te zaznaczyły się jaskrawiej za czasów rządów socjalistycznych, silnie podlegających wpływom komunistycznym, przy czem o bliskich stosunkach z Rosją decydował też czynnik materjalistyczny.

Całe starsze społeczeństwo łotewskie, z małymi wyjątkami, stanowiło element, który przybył z Rosji, gdzie miał względnie bardzo dobrą sytuację i duże źródła zarobkowe. Przesadzony na teren łotewski, musiał skurczyć swój standart życiowy. Ten moment psychologiczny kładzie też pewne piętno na politykę łotewską. Niema go natomiast wcale w odmiennym narodzie estońskim.

Łotwa i Estonja różnią się pozatem od siebie położeniem geograficznym. Łotwa sąsiaduje z Rosją i Polską, a leży niedaleko od Nie-

miec i Litwy. Estonia zaś, podobnie jak Finlandja, znajduje się w położeniu bardziej izolowanem. Czynniki natury emocjonalnej wpływają również na odmienne ustosunkowanie się obu tych państw względem Rosji. Łotwa związana jest z nią, jak zaznaczono wyżej, tradycjami, podczas, gdy Estonia zajmuje zawsze stanowisko bezwzględnie nieprzejednane, odrębne i swoiste.

Z Estonją łączy Łotwę przymierze i traktat obronny. Te dwa akty są — coprawda jedynym — widowym znakiem solidarności bałtyckiej.

Co się tyczy Litwy, to Min. Arciszewski, zaliczając ją do państw bałtyckich, stwierdził jednak, iż problem bałtycki podporządkowany jest w jej polityce stosunkowi do Polski. Polityka litewska, jak słusznie scharakteryzował ją niegdyś Waldemaras, jest wogóle balansowaniem między Rosją, Niemcami i Polską. Wykładnię jej stosunku do polityki bałtyckiej dał przed paru miesiącami, miesięcznik litewski „Vairas“ w artykule p. t. „Polityka łotewska a Litwa“. Autor tego artykułu przeprowadza następującą tezę: „Litwie potrzebni są przyjaciele, ale obowiązkiem przyjaciela jest pomóc swemu przyjacielowi. Otóż, może być przyjaciel, który chce pomóc, ale nie może, albo taki, który może, a nie chce. W jednej z tych dwóch sytuacji znajdują się wobec Litwy Łotwa i Estonia, a Kowno musi wyciągnąć z tego pewne konsekwencje“.

Podawszy charakterystykę poszczególnych państw bałtyckich dla potwierdzenia swojej podstawowej tezy, Min. Arciszewski poświęcił dalej dłuższą uwagę wysiłkowi, jakiego państwa bałtyckie dokonały w dziedzinie pracy nad materialną budową swoich państw. Osiągnięte na tem polu postępy, są niekiedy nawet większe, niż w Polsce. Mówca scharakteryzował, tytułem przykładu, poczynione w krajach bałtyckich inwestycje rolnicze i przemysłowe, rozwój kooperatyw, wreszcie — budżety, przekraczające czasem dwukrotnie budżety polskie.

Zatrzymując się specjalnie na państwie łotewskim, jako na terenie swej długoletniej działalności, Min. Arciszewski poruszył kolejno cztery zagadnienia, jakie nasza polityka ma na tamtejszym terenie

do „przełamania“, a mianowicie: stosunek do Rosji, stosunek do Litwy, problemy ekonomiczne i kwestję mniejszościową.

Łotwa, a zwłaszcza nieufne stronnictwo tamtejszych socjalistów, przekonała się dziś całkowicie, iż Polska prowadzi wobec Sowieców politykę dobrej woli i że z tej strony żadne niebezpieczeństwo Łotwie nie grozi.

Dążenia rewizjonistyczne Litwy nie oddziałują zbyt silnie na psychikę łotewską. Zyskiwać natomiast zaczyna na wartości argument, iż w stosunkach polsko-litewskich nie powinna Łotwa pozostać neutralną. Wielka Litwa odgradziłaby bowiem Łotwę od Europy i odwróciłaby się definitywnie od pozostałych państw bałtyckich.

Reasumując swoje uwagi, prelegent stwierdza, iż gdy w pierwszych latach (1920—1921) szliśmy po linii globalnych koncepcyj w polityce bałtyckiej, a mianowicie stworzenia bloku państw bałtyckich, — dziś istnieją dla nas trzy oddzielne problemy: fiński, łotewsko-estoński i litewski. Każdy z nich rozwiązuje się innymi metodami, choć nie jest wykluczone, że z czasem może przyjść do pewnego zsyntetyzowania tych wysiłków.

Jeśli chodzi o momenty psychologiczne, charakteryzujące narody łotewski i estoński, to pamiętać należy, że kształtuje się dzisiaj nowa Łotwa i nowa Estonia. Przychodzi do głosu nowe społeczeństwo, przychodzi młodzież, która Rosji nie zna, z którą nic ją psychologicznie nie wiąże, młodzież wychowana w duchu państwowym, w poczuciu posiadanej niepodległości. Dlatego też, pomimo wszystko, należy być optymistycznie usposobionym co do przyszłości i zmian, jakie zajądą w tych krajach. Wogóle czas pracuje tam na korzyść naszych wpływów. Niewątpliwie również niebezpieczeństwo imperjalizmu niemieckiego jest nad Bałtykiem czynnikiem rozwoju poczucia potrzeby łączności.

Wykład, z którego była wielka sympatja mówcy dla krajów bałtyckich oraz wiara w ich przyszłość, został poprzedzony przemówieniem Dyr. Jędrzejewicza, witającego w imieniu Klubu wybitnego prelegenta.

Kurs naukowy dla urzędników służby zagranicznej.

W końcu roku ubiegłego od dnia 7 listopada do 17 grudnia odbył się trzeci kurs naukowy dla urzędników służby zagranicznej.

Zainicjowane w roku 1930 wykłady dla urzędników Ministerstwa Spraw Zagranicznych, miały na celu poruszenie i przestudjowanie szeregu zagadnień politycznych i ekonomicznych, związanych z pracą zawodową słuchaczy, — w ten sposób, — aby poszczególnym uczestnikom, którzy przebywali na placówkach, lub pracowali czas dłuższy wyłącznie w jednej dziedzinie, dać pewien całokształt, — syntezę tych wszystkich aktualnych zagadnień politycznych, ekonomicznych i kulturalnych, które przepracować winien każdy urzędnik służby zagranicznej.

Program ostatniego kursu coraz pełniej określa cele, jakie postawiło Ministerstwo, realizując tę ważną inicjatywę.

Wykład Ogólny o Służbie Zagranicznej wypowiedział Pan Minister Spraw Zagranicznych, Józef Beck.

Poszczególne wykłady ujęto w osiem cykli, poświęconych sprawom prawa międzynarodowego i prawa konsularnego, zagadnieniom historycznym i geograficznym, gospodarczym, zagadnieniom polityki międzynarodowej, obrony państwa, zagadnieniom metod pracy w służbie zagranicznej, wreszcie zagadnieniom ogólnym.

Wykłady z prawa międzynarodowego wygłosili: radca L e o n B a b i ń s k i (Najnowsze kodyfikacje prawa międzynarodowego pu-

blicznego) i prof. Juljan Makowski (Ćwiczenia z prawa międzynarodowego publicznego).

Wykłady z zakresu spraw historycznych i geograficznych: — major Wacław Lipiński (Walka zbrojna o niepodległość Polski), p. Władysław Malinowski (Rozwój polskiej myśli politycznej w latach 1864 — 1918), prof. Stanisław Zakrzewski (Wschód i Zachód w dziejach Polski), naczelnik Apolonjusz Zarychta (Ćwiczenia w czytaniu map).

Wykłady z dziedziny polityki międzynarodowej: prof. Ludwik Ehrlich (Sprawy gdańskie), minister Wacław Grzybowski (Unja Naddunajska), senator Witold Kamiński (Zagadnienia bałtyckie), p. Tadeusz Katelbach (Niemcy Współczesne), major Henryk Flojar-Rajchman (Konflikt na Dalekim Wschodzie), p. Władysław Wielhorski (Wewnętrzna i zagraniczna polityka Litwy).

Wykłady, poświęcone zagadnieniom obrony Państwa: — generał Tadeusz Kutrzeba (Naczelne Dowództwo w czasie wojny i organizacja naczelnych władz wojskowych podczas pokoju; wojskowo-polityczne położenie Polski), ppłk. Adam Nadachowski (Nowoczesne prądy w technicznym rozwoju armji i możliwości ich realizacji), gen. Kordjan Zamorski (Mobilizacja sił zbrojnych państwa w stosunku do życia pokojowego i wpływ wzajemny).

Wykłady, poświęcone sprawom gospodarczym: — minister Ignacy Matuszewski (Wskaźniki oceny gospodarczej), dyr. Adam Rose (Z bieżących zagadnień polityki rolnej), dyr. Marjan Turski (Zagadnienie handlowo-eksportowe).

Wykłady, poświęcone zagadnieniom metod pracy w służbie zagranicznej: — minister Tadeusz Schaezel (Metody pracy w służbie zagranicznej), major Gano (Bezpieczeństwo placówek zagranicznych), p. Kazimierz Jabłowski (Organizacja pracy biurowej), dyr. Edward Sturm de Strem (Zadania urzędów zagranicznych w zakresie statystyki).

Wykłady z rozmaitych dziedzin: — minister Wacław Grzybowski (Z dotychczasowych badań nad psychologią polityka), minister Bogusław Miedziński (Istota przewrotu majowego), poseł Leopold Tomaszewicz (Polskie ustawodawstwo społeczne), p. Władysław Józef Zaleski (Teoria i praktyka zagadnienia mniejszościowego), naczelnik Apolonjusz Zarychta (Zagadnienia emigracyjne państwa).

Wreszcie z zakresu prawa konsularnego odbyły się ćwiczenia praktyczne pod kierunkiem radcy Leona Babińskiego i konsula Karola Poznańskiego.

Uczestnicy kursu utworzyli dwie grupy, dwie „delegacje“, które zawierały między sobą konwencję konsularną. Każda z delegacji miała przewodniczącego, a członkowie referowali poszczególne sprawy, wchodzące w zakres ogólnej umowy konsularnej.

Interesujące to konwersatorium dało możliwość przemyślenia szeregu spraw, związanych tak ściśle z pracą zawodową, i wywołało ożywioną dyskusję.

Kierownikiem kursu był radca Jan Fryling.

Poza temi cyklami wykładów i ćwiczeń, program obejmował szereg wycieczek, — w tem — pod przewodnictwem radcy Frylinga — wyjazd na Górny Śląsk. Doskonała organizacja tej wycieczki pozwoliła uczestnikom wyciągnąć z pobytu na Śląsku — mimo ograniczonego czasu — maximum korzyści.

*

*

*

Kurs ukończyło trzydziestu jeden słuchaczy, a mianowicie: pp. Stanisław Baliński, Roman Battaglja, Paweł Czerwiński, Leon Czownowski, Ludwik Dembiński, Władysław Dernałowicz, Jan Giłębocki, Tadeusz Gosiewski, Roman Huzarski, Witold Kisielnicki, Jerzy Kłopotowski, Wacław Knoll, Adam Koch, Stanisław Kossobudzki, Karol Kraczkiewicz, Kazimierz Krasicki, Czesław Kulikowski, Henryk Lu-

bomirski, Władysław Mierzyński, Aleksander Mniszek, Tadeusz Nagórny, Kazimierz Szwarzenberg-Czerny, Stefan Siemieński, Zdzisław Szczerbiński, Michał Świrski, Witold Wehr, Władysław Wolski, Józef Wołodkowicz, Stefan Wysocki, Zygmunt Zawadowski, Aleksander Zawisza.

Na zamknięcie kursu przybyli pp.: Minister Tadeusz Schaetzel, Dyrektor Wacław Jędrzejewicz, Naczelnik Wiktor Drymmer i Radca Jan Fryling, kierownik kursu.

Dyplomy ukończenia wręczył wszystkim osobiście Dyrektor Jędrzejewicz. Dłuższe jego przemówienie, wygłoszone przy zamknięciu kursu, umieszczamy w całości poniżej.

Przemówienie p. Dyr. Wacława Jędrzejewicza z okazji zamknięcia Kursu Naukowego dla urzędników służby zagranicznej

Zamykam III-ci Kurs Naukowy dla urzędników służby zagranicznej.

W tej chwili uważam za stosowne stwierdzić, że instytucja kursów, stworzona przez Ministerstwo w r. 1930, postępuje po drodze stałego rozwoju. Doświadczenie, które każdego roku wzrasta, każe nam wprowadzać coraz to nowe zasady organizacji kursu. Program nasz powoli, ale konsekwentnie realizujemy.

W roku bieżącym wprowadzono jedną przedewszystkiem zasadniczą zmianę w organizacji kursu. Dawniej zgłaszali się na kurs kandydaci, którym w razie przesłuchania pewnej ilości godzin, wydawano odpowiednie zaświadczenia. Obecnie Ministerstwo wyznacza urzędników, mających uczestniczyć w kursie, dla których obecność na wykładach staje się obowiązkiem służbowym. Jako uczestników wyznaczono w roku bieżącym wyłącznie urzędników referendarskich i tę zasadę utrzymamy na przyszłość. Natomiast, w miarę

rozszerzenia się pomieszczeń Ministerstwa, będziemy dążyć do udostępnienia kursu dla szerszego grona słuchaczy z pośród tych urzędników M. S. Z., którzy nie wyznaczeni na kurs, zechcą jednak wysłuchać pewnej grupy wykładów.

Sprawa egzaminów dla uczestników kursu rozstrzygnięta zostanie dopiero w przyszłości.

W roku bieżącym opublikujemy niektóre z wygłoszonych na kursie wykładów. W roku ubiegłym mogliśmy to wykonać w bardzo małej tylko mierze, z powodu ciężkiego zachorowania stenografa, którego notatki pozostały nieodczytane.

Kurs tegoroczny trwał od 7 listopada do 17 grudnia. Wykłady odbywały się codziennie w godzinach od 5-ej do 9-ej wieczorem. Programu kursu omawiać nie będę, ograniczając się do stwierdzenia, że wykłady stały na wysokim poziomie naukowym i że zdołaliśmy do współpracy pozyskać świetne grono uczonych i wybitnych specjalistów.

Z zadowoleniem stwierdzam, że program wykonano w całości. Dla ścisłości zaznaczam, że dwaj prelegenci dodali do swych wykładów po 2 godziny ponad liczbę, przewidzianą w programie oraz, że zamiast p. ppłk. Mayera wykładał p. mjr. Gano.

Poza wykładami zorganizowano dla uczestników kursu 5 wycieczek:

- 1) 22 listopada do radiostacji w Raszynie,
- 2) 29 listopada do Centraln. Instytutu Wych. Fiz. na Bielanach,
- 3) 6 grudnia zwiedzono Muzeum Belwederskie, Instytut Higjeny i Zakłady Prasy Polskiej,
- 4) 13 grudnia zwiedzono Gimnazjum Batorego i Polską Agencję Telegraficzną.

W dniach od 8-go do 12-go grudnia zorganizowano wycieczkę kursu na Górny Śląsk. Podczas wycieczki zwiedzono hutę „Falwa“ w Królewskiej Hucie, szkołę handlową w Król. Hucie, śląskie zakłady techniczne w Katowicach, kopalnię węgla „Król“ w Król. Hucie, Zakłady Chorzowskie, zapórę wodną w Wapienicy i zameczek Pana

Prezydenta w Wiśle. W Katowicach uczestniczy wycieczki wysłuchali następujących wykładów:

- 1) prof. Rudowskiego „O przemyśle górnośląskim“,
- 2) radcy województwa p. Korowicza „O zagadnieniach politycznych Górnego Śląska“ i
- 3) prof. Ehrlicha „O zagadnieniu Górnego Śląska w polityce międzynarodowej“.

W wycieczce uczestniczyło 20 słuchaczy kursu. Całe koszty podróży i pobytu poniosło M. S. Z.

To krótkie zestawienie kroniki wycieczki na Górny Śląsk daje najogólniejsze tylko pojęcie o korzyści, jaką odnieśli z niej uczestnicy, tak często spotykający się w zakresie swej pracy z problemami Górnego Śląska.

Podczas całego kursu odbyło się 100 godzin wykładów, w tem 14 godzin konwersatorjów. Prelegentów było 17, w tem 9-ciu urzędników M. S. Z.

Na 32 wyznaczonych uczestników kursu, ukończyło go 31, jeden odpadł z powodu długotrwałej choroby.

Przemówienie swoje Dyr. Jędrzejewicz zakończył podziękowaniem radcy Frylingowi, Kierownikowi Kursu, za pracę, położoną w zorganizowaniu kursu, oraz wszystkim Panom Wykładowcom za wygłoszone wykłady.

Walne Zebranie Członków Klubu Urzędników Polskiej Służby Zagranicznej

Sprawozdanie z Walnego Zebrania Klubu

W dniu 15 grudnia 1932 r. o godzinie siódmej wieczorem, odbyło się w lokalu Klubu walne zebranie członków Klubu U. P. S. Z. Zebranie przy szczelnie zapełnionej sali otworzył p. Prezes Jędrzejewicz, proponując na przewodniczącego p. prof. Makowskiego, który ze swej strony zaprosił do stołu prezydjalnego p. Gorzechowskiego i panią Krzewską, oraz powołał na sekretarza p. Czyżewskiego.

Po przyjęciu do wiadomości protokołu poprzedniego Walnego Zebrania zabrał głos Prezes Jędrzejewicz.

Przemówienie swe rozpoczął od podkreślenia wielkiej straty, jakiej Klub doznał przez zgon ś. p. Ambasadora Przeddzieckiego i zaproponował uczczenie pamięci Zmarłego przez powstanie.

Następnie Prezes Jędrzejewicz przystąpił do omówienia działalności Zarządu Klubu, podkreślając specjalnie owocną pracę p. p. Próchnickiego i Skarzyńskiego w dziale administracyjnym i p. Starzewskiego w sekcji odczytowej.

Dzięki intensywnej pracy Sekcji odczytowej i Sekcji czytelnianno-bibliotecznej, Klub przekształcił się w ognisko myśli politycznej, posiada doskonale zaopatrzoną czytelnię pism, ostatnio zaś wydał pierwszy numer „Biuletynu“, mającego być łącznikiem pomiędzy członkami Klubu w kraju i na placówkach (pierwszy numer tego wy-

dawnictwa ukazał się w dniu Walnego Zebrania). Równocześnie rozwija się działalność Klubu, jako miejsca rozrywkowego dla wszystkich członków i ich rodzin. Ilość członków Klubu dosięga dziś liczby 353 osób, a frekwencja w Klubie wykazuje stały wzrost; przeciętnie bywa dziennie — 25 osób, co uznać należy za objaw bardzo pomyślny dla jego rozwoju.

Mówca podkreśla doskonałą organizację działu bridge'owego. Dzięki uruchomieniu własnej restauracji, umożliwiono wszystkim członkom Klubu korzystanie z taniego i zarazem dobrego bufetu. P. Prezes nadmienia, iż w tej dziedzinie projektuje się jeszcze dalsze ulepszenia.

Zarząd składa się zasadniczo z siedmiu osób. Przyjmując na siebie cały ciężar pracy i odpowiedzialności, Zarząd zapraszał do współdziałania członków Klubu, powołując ich do zorganizowania, względnie prowadzenia poszczególnych sekcji.

Omawiając działalność sekcji, a więc wyżej wspomnianych: odczytowo - naukowej, czytelniano - bibliotecznej, gospodarczo-organizacyjnej, bridge'owej, oraz sportowej, łowieckiej, turystyczno-wycieczkowej i regulaminowo-prawnej, Prezes Klubu oświadczył, iż Zarząd zaprojektował stworzenie kilku innych sekcji, których brak zaznaczył się w okresie dziesięciomiesięcznego istnienia Klubu, a więc sekcji: filatelistycznej, sekcji poświęconej sprawozdaniom z wydawnictw i t. d.

W dalszym ciągu Prezes Jędrzejewicz nawiązał do postawionych na porządku dziennym spraw zmiany Statutu i regulaminu Sądu Honorowego. Wyjaśnił przytem, że zasadnicze punkty zmiany Statutu polegają na wprowadzeniu nowej kategorii członków nadzwyczajnych Klubu, co umożliwi osobom, związanym swą pracą z Ministerstwem Spraw Zagranicznych, korzystanie z Klubu.

Prezes Klubu na zakończenie zwrócił się do uczestników zebrania z prośbą o wypowiedzenie się zarówno co do dotychczasowej działalności Zarządu, jak i co do zadań Klubu na przyszłość.

Przewodniczący prof. Makowski wyraził w imieniu uczestników Walnego Zebrania najserdeczniejsze podziękowania ustępującemu Za-

rządowi, przede wszystkim zaś jego Prezesowi, p. Jędrzejewiczowi, co przyjęli obecni oklaskami.

Po odczytaniu przez p. Kwietnia protokołu Komisji Rewizyjnej z dnia 12 grudnia 1932 r., Walne Zebranie, na wniosek p. Frylinga, udzieliło jednogłośnie absolutorjum ustępującemu Zarządowi.

Preliminarz budżetowy Klubu na rok 1933, referowany przez p. Pieślakówę, przyjęło Walne Zgromadzenie bez dyskusji.

Preliminarz ten przedstawia się, jak następuje:

PRZYCHÓD		ROZCHÓD	
Wpływy ze składek Centrali ¹⁾	8496.—	Komorne	9000.—
Wpływy ze składek Zagranicznych ²⁾	16896.—	Podatek od lokalu	575.—
Dochód z kart	1608.—	Woźny	1800.—
		Światło	1200.—
		Telefon	450.—
		2 maszynistki	480.—
		Gaz	180.—
		Opał	500.—
		Subsydjum dla Biuletynu Klubu	2400.—
		Różne drobne	600.—
		Druki	115.—
		Splata długu	7000.—
		Inwestycje	2700.—
	<u>27000.—</u>		<u>27000.—</u>

Dalszy punkt porządku dziennego Walnego Zebrania poruszał sprawę zmiany statutu, którą referował p. Namysłowski.

W głosowaniu nowy Statut, po przeprowadzeniu kilku drobnych poprawek, został jednomyślnie uchwalony.

Regulamin Sądu Honorowego referował Nacz. Próchnicki. Po przedyskutowaniu proponowanych poprawek, regulamin został zatwierdzony.

Tekst nowego Statutu i Regulaminu Sądu Honorowego umieszczamy in extenso w numerze niniejszym.

¹⁾ Centrala — członków 177.

²⁾ Placówki — członków 176.

Władze Klubu wybrano przez aklamację.

Powołani zostali:

Do Zarządu: a) Członkowie: pp. Wiktor Tomir Drymmer, Waclaw Jędrzejewicz, Aleksander Mniszek, Helena Pieślakówna, Stanisław Próchnicki, Jan Starzewski, Władysław-Józef Zaleski.

b) Zastępcy pp.: Stanisław Baliński, Waclaw Czosnowski, Teofil Jaškiewicz, Stefan Fiedler-Alberti, Edward Kulikowski, Juljusz Szygowski.

Do Komisji Rewizyjnej: Członkowie pp.: Włodzimierz Adamkiewicz, Władysław Namysłowski, Leonard Szepietowski. Zastępcy pp.: Kazimierz Katerla, Witold Kisielnicki.

Do Sądu Honorowego: Członkowie pp.: Roman Dębicki, Stanisław Eska, Tadeusz Schaetzel. Zastępcy pp.: Seweryn Sokołowski, Tadeusz Chromecki.

Po dokonaniu wyborów władz, zgłosił p. Dowmund wolny wniosek treści następującej:

„Doceniając znaczenie działalności L. O. P. P. we wszystkich jej kierunkach, Walne Zebranie Klubu U. P. S. Z. wzywa Zarząd Klubu do znalezienia formy stałej współpracy z istniejącym już przy M. S. Z. Kołem Nr. 49 L. O. P. P.“.

Wniosek ten jednogłośnie przyjęto.

Ostatnim punktem porządku dziennego była referowana przez p. Próchnickiego sprawa ewentualnej zmiany lokalu Klubu. W toku dyskusji większość zabierających głos wypowiedziała się za pozostawieniem Klubu w dotychczasowym lokalu, ze względu na bezpośrednią bliskość Ministerstwa i wygodę stale stołujących się w klubie członków.

Po zamknięciu dyskusji, Walne Zebranie, na wniosek p. Naczelnika Drymmera, podziękowało p. prof. Makowskiemu za przewodnictwo.

Obrady zamknięto o godz. 23 m. 20.

Ukonstytuowanie się Zarządu Klubu

Pierwsze posiedzenie nowoobranego w dniu 15 grudnia 1932 r. Zarządu odbyło się w dniu 17 grudnia 1932 r.

Na posiedzenie przybyli pp.: Dyr. Jędrzejewicz, Nacz. Próchnicki, p. Pieślakówna, Władysław Józef Zaleski, Al. Mniszek.

Uczestnicy posiedzenia zwrócili się z prośbą do Dyr. Jędrzejewicza o objęcie przewodnictwa zebrania, aż do chwili ukonstytuowania nowego prezydium.

Po odczytaniu protokołu z poprzedniego zebrania i przyjęciu go do wiadomości, Zarząd ukonstytuował się, jak następuje:

Prezes — Wacław Jędrzejewicz. W.-Prezesa — Wiktor Tomir Drymmer, Jan Starzewski. Skarbnik — Helena Pieślakówna. Sekretarz — Aleksander Mniszek. Członkowie — Stanisław Próchnicki, Władysław-Józef Zaleski.

Z pośród zastępców Zarządu powierzono funkcje: Redaktora Biuletynu — p. Balińskiemu, Administrację Biuletynu — p. Szygowskiemu, a zastępstwo sekretarza — p. Edwardowi Kulikowskiemu. Do pomocy Skarbnikowi powołano p. Tułasiewicza.

Gospodarzem Klubu został p. Belina-Prażmowski, Wice-gospodarzami pp.: Stefan Resicki i Władysław Skarzyński.

Kierownictwo poszczególnych Sekcyj objęli: odczytowo-wydawniczej — dr. Jan Starzewski, sportowej — p. Sośnicki, turystyczno-wycieczkowej — dr. Jan Fryling, filatelistycznej — p. Zdanowicz, łowieckiej — p. Michał Mościcki, bibliotecznej — p. A. Frenkiel.

Na Doradcę artystycznego Klubu uproszono p. Jerzego Warchałowskiego.

Przed omówieniem spraw bieżących, p. Nacz. Próchnicki przedstawił projekt wydawnictwa „Rocznika Ministerstwa“. Rocznik ten, zawierający spis urzędników, nie będzie miał charakteru urzędowego. Ministerstwo Spraw Zagranicznych powierza wydanie rocznika tego Klubowi Urzędników Polskiej Służby Zagranicznej. Opracowanie wydawnictwa powierzono p. Szygowskiemu.

Nowy Miesięcznik „Polityka Narodów“

Począwszy od Nr. 2, Biuletyn Klubu wychodzić będzie nieperiodycznie, 3 — 4 razy do roku, jako organ ściśle klubowy, informujący przede wszystkim członków, pracujących w urzędach zagranicznych o działalności Klubu.

Część artykułowa przechodzi do nowego pisma pod nazwą „Polityka Narodów“, które pojawiać się będzie co miesiąc w rozmiarach około 100 stronnic. Naczelną redakcją tego organu objął Minister Matuszewski.

Nowy miesięcznik powstaje z rozwinięcia inicjatywy Klubu i opierać się będzie, w myśl przewidywań redakcji, w pierwszym rzędzie na pracach jego członków. Członkowie ci mogą zatem z całą słuszością traktować powyższe wydawnictwo za własne dzieło i za własny organ. Co więcej, pismo zdoła urzeczywistnić swoje zadania tylko wówczas, o ile znajdzie odpowiednie zainteresowanie i żywe poparcie wśród nas samych.

Apelujemy jaknajżywiej do wszystkich członków Klubu o współpracę nad rozwojem nowego miesięcznika oraz o nadsyłanie doń jaknajwiększej ilości opracowań i artykułów. Administracja miesięcznika udziela członkom Klubu ulgowych warunków prenumeraty. Prenumerata zniżkowa wynosić będzie dla członków Klubu: kwartalnie — 6 zł., półrocznie — 12 zł., rocznie — 24 zł. Członkowie Klubu otrzymają numer 1-szy miesięcznika oraz deklarację, dotyczącą prenumeraty, której podpisanie upoważni Zarząd do skutecznienia automatycznego potrącenia opłaty za miesięcznik z poborów.

Sekcja sprawozdań z książek i wydawnictw

Na wieczorze klubowym, we czwartek 26 stycznia, prof. Mościcki wygłosił dłuższe przemówienie, poświęcone zadaniom nowej Sekcji Klubu sprawozdań z książek i wydawnictw.

Biblioteka Ministerstwa Spraw Zagranicznych jest bogato zaopatrzona we wszystkie wydawnictwa polityczne, które nie są dostatecznie wykorzystywane. Byłoby rzeczą pożyteczną i ważną, aby poszczególni członkowie Klubu zgłaszali omówienia i sprawozdania z bardziej interesujących dzieł i wydawnictw. Dałoby to również możliwość do wygłaszania koreferatów i prowadzenia dyskusji.

W mającym się ukazać w najbliższej przyszłości miesięczniku, poświęconym polskiej polityce zagranicznej, część działu sprawozdawczego będzie oddana do dyspozycji członków sekcji, o ile recenzje staną na poziomie wymaganym. Prof. Mościcki tytułem próby polecił parę książek, które nadawałyby się do omówienia i przedyskutowania, a mianowicie: J. Kucharzewskiego „Od Białego do Czerwonego Caratu“, Stresemanna „Zbiór Pamiątek“, J. Clemenceau „Blaski i Cienie Zwycięstwa“, Delaisi'ego „Les Deux Europes“, Benoit „Les lois de la politique française“, „Zagadnienie Pomorza“.

Następnie Nacz. J. Starzewski wyraził nadzieję, że zarówno obecni, jak i nieobecni na dzisiejszem zebraniu, wezmą czynny udział w tej ważnej pracy, tak, jak to było dotychczas ze wszystkimi inicjatywami Klubu, popartymi intensywnie przez członków Klubu.

P. Starzewski omówił charakter nowego miesięcznika „Polityka Narodów“. Będzie on zawierał trzy działy: 1) dział artykułów, 2) przegląd polityczny, 3) przegląd wydawniczy.

W miesięczniku uwzględnione będą zagadnienia prawne i ekonomiczne, centralne problemy polityki międzynarodowej, prace poświęcone poszczególnym państwom i t. p. Główny jednak kierunek wyrażać się będzie w dążeniu: 1) do próby uświadomienia sobie zasad polskiej racji stanu w zupełnie konkretnem ujęciu, 2) do nawiązania do Historji Polski, celem uzyskania w dziejowym procesie potwierdzeń dla tych naczelných przesłanek polskiej racji stanu, oraz

wykazania, kiedy i w czym nie umieliśmy trzymać się jej zasad, 3) do zastanowienia się nad teorią służby zagranicznej, jako sztuki środków i metod uzyskiwania pozytywnych rezultatów na terenie międzynarodowym.

Te zasadnicze wytyczne, przyświecające miesięcznikowi, winny także kierować pracą sekcji sprawozdań z wydawnictw.

Do prac sekcji należeć zatem winno rozpatrzenie rezultatów myślowych, do jakich doprowadziło badanie spraw polskich w zakresie stosunków międzynarodowych, uprzytammianie sobie rezultatów dziejowych polskiej akcji na terenie międzynarodowym, wreszcie analiza dzieł, pamiątek i t. p., poświęconych działalności wielkich mężów stanu, a mogących stanowić źródła dla badania czynników powodzenia w akcji dyplomatycznej.

Wieczór Sylwestrowy w Klubie

Pragnąc umożliwić członkom Klubu powitanie Nowego Roku w atmosferze koleżeńskiej, a jednocześnie w przystępnych dla wszystkich warunkach, Zarząd Klubu zorganizował dnia 31 grudnia 1932 r. wieczór towarzyski z tańcami.

Wieczór zaszczylicili swoją obecnością: Pan Minister Spraw Zagranicznych, Józef Beck z Małżonką.

Ogółem zebrało się kilkadziesiąt osób. Jeden salon zarezerwowano dla bridge'a, natomiast w sali odczytowej tańczono przy dźwiękach orkiestry.

O północy światła pogasły, orkiestra zainonowała „Pierwszą Brygadę“, a zebrani składali sobie noworoczne życzenia.

Wieczór sylwestrowy przeciągnął się do późnej godziny, pozostawiając uczestnikom jaknajmilsze wrażenie.

Statut

Klubu Urzędników Polskiej Służby Zagranicznej

I.

NAZWA, CELE I SIEDZIBA KLUBU.

Art. 1. Nazwa Stowarzyszenia brzmi: „Klub Urzędników Polskiej Służby Zagranicznej“.

Art. 2. Celem Klubu jest intelektualna współpraca w dziedzinie wiedzy fachowej oraz zacieśnienie węzłów towarzyskich i koleżeńskich między członkami Klubu.

Art. 3. Dla osiągnięcia tego celu Klub urządza z zachowaniem przepisów prawa wieczory dyskusyjne, zebrania towarzyskie, prowadzi bibliotekę i czytelnię, odczyty, organizuje sekcje naukowe, wycieczkowe i sportowe, wydaje publikacje.

Art. 4. Siedzibą Klubu jest Warszawa.

Art. 5. Klub jest osobą prawną.

II.

CZŁONKOWIE KLUBU, ICH PRAWA I OBOWIĄZKI.

Art. 6. Członkowie Klubu dzielą się na:

- a) członków rzeczywistych,
- b) członków nadzwyczajnych,
- c) członków honorowych.

Art. 7. a) Członkami rzeczywistymi mogą być urzędnicy referendarscy Ministerstwa Spraw Zagranicznych i Urzędów Zagranicznych R. P.

Przyjęcie w poczet członków rzeczywistych następuje na mocy uchwały Zarządu po uprzednim pisemnym zgłoszeniu kandydata.

b) Członkami nadzwyczajnymi mogą być osoby, które nie mają warunków na członków rzeczywistych, ale swoją działalnością pozostają w bliskim kontakcie z polską służbą zagraniczną.

Ilość członków nadzwyczajnych nie może przekraczać jednej czwartej ogólnej ilości członków rzeczywistych Klubu.

Członków nadzwyczajnych przyjmuje do Klubu jego Zarząd na okres roczny.

Po upływie tego okresu czasu może Zarząd corocznie przedłużyć członkostwo na dalszy rok.

c) Członkiem honorowym może zostać osoba, która odznaczyła się wybitnie na polu służby zagranicznej, lub położyła szczególne zasługi dla Klubu.

Godność członka honorowego nadaje Walne Zgromadzenie na wniosek Zarządu Klubu.

Członkowie honorowi wolni są od wszelkich opłat na rzecz Klubu.

Art. 8. Prawa i obowiązki członka zwyczajnego:

Członkowi zwyczajnemu przysługuje prawo:

- a) czynnego i biernego wyboru do władz Klubu,
- b) brania udziału w Walnych Zgromadzeniach z prawem głosu oraz korzystania z wszelkich urządzeń i przedsięwzięć Klubu.

Członek zwyczajny ma obowiązek:

- a) popierać cele i dążenia Klubu,
- b) przestrzegać statutu i regulaminów Klubu,
- c) uiścić po przyjęciu wpisowe w kwocie zł. 10.—, oraz opłacać regularnie składkę członkowską w wysokości zł. 4.— miesięcznie (w kraju), lub zł. 8.— miesięcznie (zagranicą).

- Art. 9. Prawa i obowiązki członka nadzwyczajnego:
- a) członek nadzwyczajny ma prawo korzystać z wszelkich urządzeń i przedsięwzięć Klubu.
 - b) obowiązkiem członka nadzwyczajnego jest popierać cele i dążenia Klubu, przestrzegać statutu i regulaminów Klubu, uiścić po przyjęciu wpisowe oraz opłacać regularnie składkę członkowską (jak art. 8 p. c).
- Art. 10. Przestaje się być członkiem rzeczywistym Klubu:
- a) przez zgłoszenie wystąpienia złożone na ręce Zarządu,
 - b) przez fakt przestania być urzędnikiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych,
 - c) na mocy decyzji Zarządu w razie zaniedbywania obowiązków członkowskich, po pisemnem uprzedzeniu przez Zarząd,
 - d) na mocy wyroku, wydanego przez Sąd Honorowy.
- Art. 11. Przestaje się być członkiem nadzwyczajnym Klubu:
- a) automatycznie po rocznym okresie czasu, o ile nie zostanie się przyjętym przez Zarząd na dalszy rok,
 - b) przez zgłoszenie wystąpienia złożone na ręce Zarządu,
 - c) na mocy decyzji Zarządu w razie zaniedbywania obowiązków członkowskich, po pisemnem uprzedzeniu przez Zarząd,
 - d) na mocy wyroku, wydanego przez Sąd Honorowy.

III.

WŁADZE KLUBU.

Art. 12. Prezesem honorowym Klubu jest każdorazowy Minister Spraw Zagranicznych.

Art. 13. Władzami Klubu są:

- a) Walne Zgromadzenie,
- b) Zarząd,
- c) Komisja Rewizyjna,
- d) Sąd honorowy.

Art. 14 Walne Zgromadzenie jest najwyższą władzą uchwalającą i kontrolującą Klubu.

Walne Zgromadzenia dzielą się na zwyczajne i nadzwyczajne.

Zwyczajne Walne Zgromadzenie odbywa się raz do roku, nie później niż w miesiącu listopadzie.

Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie zwołuje Zarząd:

- a) z własnej inicjatywy,
- b) na wniosek Komisji Rewizyjnej,
- c) na wniosek podpisany przez przynajmniej dwudziestu członków.

W wypadkach b) i c) Zarząd jest obowiązany zwołać Nadzwyczajne Walne Zgromadzenie możliwie rychło, najpóźniej zaś w przeciągu miesiąca od dnia otrzymania wniosku.

Walne Zgromadzenie w pierwszym terminie jest ważne przy obecności conajmniej połowy ilości członków rzeczywistych, pełniących służbę w Centrali Ministerstwa, zaś w drugim terminie bez względu na ilość obecnych członków.

Walne Zgromadzenie w drugim terminie z tym samym porządkiem dziennym może być wyznaczone przez Zarząd na ten sam dzień, lub do 7 dni po pierwszym terminie.

O miejscu, czasie i porządku dziennym Nadzwyczajnego Walnego Zgromadzenia, Zarząd zawiadamia pisemnie wszystkich członków Klubu, conajmniej na 14 dni przed terminem Zgromadzenia. Obradami Walnego Zgromadzenia kieruje przewodniczący, obrany przez Walne Zgromadzenie z pośród członków rzeczywistych Klubu.

Art. 15. Do kompetencji Walnego Zgromadzenia należą:

- a) zatwierdzanie sprawozdania Zarządu i Komisji Rewizyjnej, oraz udzielanie tym organom absolutorjum i ustalanie budżetu,
- b) wybór Zarządu, Komisji Rewizyjnej i Sądu Honorowego,
- c) rozpatrywanie wniosków i projektów Zarządu, Komisji Rewizyjnej i członków,

- d) dokonywanie zmian i uzupełnień Statutu,
- e) nadawanie godności członków honorowych,
- f) decyzja co do likwidacji Klubu.

Art. 16. Do prawomocności uchwał Walnego Zgromadzenia potrzeba zwykłej większości głosów członków rzeczywistych, obecnych na Zgromadzeniu.

Wyjątek stanowią:

Zmiany Statutu, wnioski o reasumpcję poprzednich uchwał i uchwały w sprawie likwidacji Klubu, które wymagają dwóch trzecich głosów członków rzeczywistych, obecnych na Walnym Zgromadzeniu. Przy równym podziale głosów rozstrzyga głos Przewodniczącego Zgromadzenia.

Art. 17. Zarząd jest organem reprezentacyjnym i kierowniczym Klubu.

Zarząd składa się z Prezesa, 2-ch wiceprezesów, 4 członków Zarządu i 6 zastępców.

Art. 18. Zarząd jest wybierany na Walnym Zgromadzeniu bezwzględną większością głosów przez tajne głosowanie. Kadencja trwa zasadniczo rok.

Art. 19. W razie potrzeby Zarząd może dokooptować nowych członków Zarządu z pośród członków rzeczywistych Klubu, w liczbie nie więcej, niż trzech.

Art. 20. Zarząd ma prawo i obowiązek:

- a) zwoływać Walne Zgromadzenia,
- b) wykonywać uchwały Walnego Zgromadzenia,
- c) nadawać ogólny kierunek pracom Klubu,
- d) przyjmować nowych członków rzeczywistych i nadzwyczajnych, zwalniać ich, względnie skreślać lub wykluczać ich z Klubu,
- e) zarządzać majątkiem Klubu,
- f) prowadzić rachunkowość Klubu, zgodnie z przepisami prawa i przyjętymi zwyczajami.

Art. 21. Zarząd jest odpowiedzialny przed Walnem Zgromadzeniem za wszelkie czynności, dokonane przez członków Zarządu.

Zarząd obowiązany jest składać sprawozdanie ze swej działalności przed Zwyczajnym Walnem Zgromadzeniem.

Art. 22. Do prawomocności uchwał Zarządu, które zapadają zwykłą większością głosów, wymagana jest obecność przynajmniej 4 członków.

W razie równości głosów, rozstrzyga głos Przewodniczącego.

Art. 23. Komisja Rewizyjna składa się z 3-ch członków i 2-ch zastępców, wybieranych corocznie przez Walne Zgromadzenie zwykłą większością głosów z pośród rzeczywistych członków, nie należących do Zarządu Klubu.

Art. 24. Komisja Rewizyjna ma prawo i obowiązek:

- a) badania działalności Zarządu,
- b) przeprowadzania rewizyj kasy i rachunkowości i badania potrzebnych jej w tym celu aktów oraz przedstawiania Walnemu Zgromadzeniu odpowiednich protokółów i wniosków,
- c) zwoływania za pośrednictwem Zarządu Nadzwyczajnych Walnych Zgromadzeń, zgodnie z art. 14 Statutu,

Art. 25. Członkami Zarządu i Komisji Rewizyjnej mogą być jedynie rzeczywisti członkowie Klubu, pełniący służbę w Centrali Ministerstwa Spraw Zagranicznych.

IV.

SĄD HONOROWY KLUBU.

Art. 26. Sąd Honorowy Klubu składa się z 3-ch członków i z 2-ch zastępców, obieranych przez Walne Zgromadzenie i działa na zasadzie regulaminu, przyjętego przez Walne Zgromadzenie.

V.

MAJĄTEK KLUBU.

Art. 27. Majątek Klubu składa się:

- a) z funduszków, pochodzących z wpisowego, składek członkowskich i wpływów z innych źródeł,
- b) z inwentarza.

VI.

LIKWIDACJA KLUBU.

Art. 28. Dobrowolne rozwiązanie się Klubu może nastąpić tylko na zasadzie uchwały Walnego Zgromadzenia, powziętej większością dwóch trzecich głosów, przy obecności conajmniej dwóch trzecich członków Klubu, pełniących służbę w Centrali M. S. Z.

Art. 29. W razie rozwiązania Klubu, Walne Zgromadzenie decyduje o rozporządzeniu majątkiem Klubu.

Tymczasowy Regulamin Sądu Honorowego Klubu Urzędników Polskiej Służby Zagranicznej

I. POSTANOWIENIA OGÓLNE.

§ 1. Sąd honorowy Klubu rozpatruje wszelkie sprawy, dotyczące zarzutów postępowania niehonorowego członków, działania ich na szkodę Klubu, oraz nieporozumienia i zatargi honorowe członków Klubu.

§ 2. Wszystkie sprawy, podpadające pod kompetencję Sądu honorowego Klubu, są poufne.

Członkom Sądu honorowego, zarówno jak i Zarządowi Klubu, nie wolno nigdy ujawniać szczegółów sprawy, obrad Sądu i przebiegu głosowania.

§ 3. Do kompetencji Sądu honorowego nie należą sprawy, które wynikają z odpowiedzialności służbowej członków Klubu.

§ 4. Sąd honorowy rozważa sprawy, zgłoszone przez:

- a) Walne Zgromadzenie Klubu,
- b) Zarząd Klubu,
- c) poszczególnych członków Klubu,
- d) osoby, nienależące do Klubu, o ile wnioski dotyczą zarzutu niehonorowej działalności członka Klubu.

II. SIEDZIBA I SKŁAD SĄDU.

§ 5. Sąd honorowy urzęduje w siedzibie Klubu, lub w innym lokalu, wskazanym przez Przewodniczącego Sądu.

§ 6. Sąd honorowy składa się z 3 członków i 2 zastępców, wybranych na zwyczajnem Walnem Zgromadzeniu Klubu, którzy z pośród siebie wybierają przewodniczącego.

§ 7. Członkowie Sądu i zastępcy nie mogą piastować żadnego innego urzędu w łonie Klubu.

§ 8. Członek Sądu nie może brać udziału przy rozpatrywaniu sprawy w Sądzie:

- a) jeśli sprawa dotyczy go bezpośrednio, względnie jego bliskich krewnych,
- b) jeśli pomiędzy nim, a jedną ze stron zachodzi stosunek bezpośredniej służbowej zależności.

III. POSTĘPOWANIE.

§ 9. Skarga do Sądu winna być wniesiona na piśmie do Zarządu, który jest jedynie właściwy do przyjmowania skargi, rozpatruje ją niezwłocznie, przyczem w wypadku, gdy uzna dalsze pozostawanie w Klubie osoby oskarżonej za szkodliwe dla Klubu, zawieszają ją w godności członka aż do czasu wyroku Sądu. Po rozpatrzeniu skargi, Zarząd przekazuje ją niezwłocznie Sądowi honorowemu.

§ 10. Przewodniczący Sądu, po otrzymaniu sprawy, wyznacza najpóźniej w terminie 5-cio dniowym 2-ch członków Sądu do przesłuchania skarżącego, oskarżonego oraz świadków, zgłoszonych przez strony, bądź świadków, powołanych z własnej inicjatywy, oraz do zebrania wszystkich potrzebnych dowodów dla wyświetlenia sprawy.

Wyznaczeni członkowie Sądu, obowiązani są w najkrótszym czasie przeprowadzić dochodzenie, protokołując wszystkie zeznania, oraz postawić wnioski co do wezwania świadków na rozprawę.

§ 11. Oskarżonemu i skarżącemu przysługuje prawo wnoszenia obrony, względnie oskarżenia, bądź osobiście, bądź też przez uproszonego członka Klubu.

§ 12. Przewodniczący po ukończeniu dochodzenia wyznacza termin rozprawy, zawiadamiając oskarżonego, skarżącego i świadków conajmniej na 7 dni przed terminem rozprawy.

§ 13. Świadek, któryby odmówił bez uzasadnionych powodów stawienia się na wezwanie Sądu, o ile jest członkiem Klubu, podlega z kolei Sądowi honorowemu.

§ 14. O wezwaniu zaproponowanego świadka, jak również o odroczeniu rozprawy, w razie niemożności przybycia stron lub świadków, decyduje ostatecznie przewodniczący Sądu.

§ 15. Kary, stosowane przez Sąd honorowy Klubu, są następujące:

- a) napomnienie,
- b) czasowe zawieszenie w prawach członka Klubu,
- c) wykluczenie z Klubu.

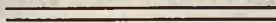
§ 16. Wyroki Sądu zapadają większością głosów i zaskarżeniu nie podlegają.

§ 17. Protokoły posiedzeń Sądu podpisuje Przewodniczący i jeden z członków Sądu.

Uchwały i wyroki Sądu podpisują Członkowie Kompletu Sądzącego.

§ 18. Sąd honorowy zawiadamia o wydanych wyrokach Zarząd Klubu, oraz pisemnie rzeczywistych członków Klubu.

§ 19. Kwestje proceduralne, nie przewidziane niniejszym regulaminem, ustala Sąd honorowy.

Spis Członków Klubu Urzędników Polskiej Służby Zagranicznej

Członkowie Honorowi:

Minister Józef BECK

Senator August ZALESKI.

Członkowie Rzeczywiści:

1. Adamek Józef	20. Bodeński Lesław
2. Adamkiewicz Jerzy,	21. Bojarski-Czarnota Michał
3. Adamkiewicz Włodzimierz	22. Borkowski Henryk
4. Arciszewski Mirosław	23. Bratkowski Stefan
5. Babiński Leon	24. Brzeziński Tadeusz
6. Babiński Mieczysław	25. Brzuska Józef
7. Babiński Wacław	26. Buczyński Romuald
8. Balicki Klemens	27. Burzyński Ksawery
9. Baliński Stanisław	28. Buynowski Tadeusz
10. Banasiński Eugenjusz	29. Byszewski Jan-Lech
11. Bartel Ludwik	30. Celiński Bolesław
12. Barthel de Weydenthal Jerzy	31. Chałupczyński Mieczysław
13. Battaglia Roman	32. Charwat Franciszek
14. Benis Adam	33. Chełmicki Zdzisław
15. Białokur Wacław	34. Chiczewski Feliks
16. Bieliński Michał	35. Chłapowski Alfred
17. Biliński Tadeusz	36. Chromecki Tadeusz
18. Błaszkwicz Tadeusz	37. Cybulski Aleksander
19. Bociański Jan	38. Czerwiński Paweł

39. Czosnowski Leon	78. Górski Feliks
40. Czosnowski Waclaw	79. Gorzechowski Józef
41. Czudowski Michał	80. Gosiewski Tadeusz
42. Czyżewski Edward	81. Grabiński Mieczysław
43. Korybut-Daszkiwicz Robert	82. Grabowski Stanisław
44. Dębicki Roman	83. Gruszka Sylwester
45. Dębowski Karol	84. Grzybowski Waclaw
46. Dembiński Ludwik	85. Günther Władysław
47. Doria-Dernałowicz Władysław	86. Gwiazdoski Tadeusz
48. Domański Stefan	87. Helcman Jan-Franciszek
49. Downarowicz Kazimierz	88. Hładki Zygmunt
50. Dostal Waclaw	89. Hoszard Jerzy
51. Douglas James	90. Hulanicki Witold
52. Dowmund Edward	91. Huzarski Roman
53. Drobniaak Tadeusz	92. Iłakowiczówna Kazimiera
54. Drymmer Wiktor-Tomir	93. Iwaszkiewicz Jarosław
55. Dzieduszycki Juljusz	94. Jackowski Tadeusz
56. Dubicz Penther Karol	95. Jakubski Zbigniew
57. Dunajecki Aleksander	96. Janikowski Stanisław
58. Dyrat Stanisław	97. Jankowski Henryk
59. Englisch Zygfryd-Aleksander	98. Jankowski Tadeusz
60. Eska Stanisław	99. Jarczyński Jan
61. Ficki Zygmunt	100. Jarocki Tadeusz
62. Fiedler-Alberti Stefan	101. Jaśkiewicz Teofil
63. Figlarewicz Aleksander	102. Jaworski Jan
64. Filipowicz Tytus	103. Jażdżewski Antoni
65. Fisch Józef	104. Jeleński Konstanty
66. Frankowski Feliks	105. Jurjewicz Paweł
67. Frenkiel Aharon	106. Jędrzejewiczowa Regina
68. Friedrich Juljusz	107. Jędrzejewicz Waclaw
69. Fryling Jan	108. Kaczkowski Jan-Paweł
70. Fuksiewicz Bernard	109. Kałuski Antoni
71. Gajdziński Maksymilian	110. Kapłita Eugenjusz
72. Galas Konstanty	111. Kara Stanisław
73. Gawroński Jan	112. Karczewski Jan
74. Gawroński Waclaw	113. Karczewski Jan-Leon
75. Gieburowski Józef	114. Katerła Kazimierz
76. Głębocki Jan	115. Kicki Władysław
77. Gluski Stanisław	116. Kieniewicz Hieronim

117. Kipa Emil	155. Kwapiszewski Michał
118. Kisielnicki Witold	156. Kwiatkowski Aleksander
119. Kłopotowski Jerzy	157. Kwiecień Roman
120. Klimpel Zdzisław	158. Lacher Roman
121. Knaflewski Janusz	159. Lalicki Stefan
122. Knoll Waclaw	160. Langrod Witold
123. Kobylański Tadeusz	161. Lechowski Jerzy
124. Koch Adam	162. Libicki Konrad
125. Kolankowski Witold	163. Librach Jan
126. Komarnicki Tytus	164. Liczbiński Zygmunt
127. Komierowski Kazimierz	165. Linda-Lipaczyński Czesław
128. Koppens Leon	166. Lipski Józef
129. Korsak Witold-Adam	167. Lisiecki Tadeusz
130. Korsak Witold-Ryszard	168. Lisiewicz Adam
131. Zyndram-Kościałkowski
Waclaw	169. Lubaczewski Tadeusz
132. Kosina Stanisław	170. Lubomirski Henryk
133. Kossobudzki Stanisław	171. Lubomirski Stefan
134. Kossow Marjan	172. Łaciński Waclaw
135. Kostrzewski Stanisław	173. Łapicki Michał
136. Kowalewski Przemysław	174. Łasiński Zbigniew
137. Kowalski Tadeusz-Alfred	175. Łazarski Roman
138. Kowalski-Wierusz Tadeusz	176. Łepkowski Stanisław
139. Kozłowski Witold	177. Łęcki Zdzisław
140. Kraczkiewicz Karol	178. Łopatto Walerjan
141. Krajewski Wincenty	179. Łubieński Aleksander
142. Krasicki Kazimierz	180. Łubieński Michał
143. Kruczkiewicz Adam	181. Łukasiewicz Juliusz
144. Kruszyński Janusz	182. Łukaszewicz Stanisław
145. Krzewska Maria	183. Makowski Julian
146. Krysiński Jan	184. Malhomme Henryk
147. Kubisz Józef	185. Malhomme Leon
148. Kula Alfons	186. Malinowski Władysław
149. Kulikowski Czesław	187. Małeczyński Jan
150. Kulikowski Edward	188. Marchlewski Mieczysław
151. Kulisiewicz Edward	189. Marlewski Józef
152. Kunicki Tadeusz	190. Marzecki Tomasz-Mieczysław
153. Kurnatowski Adam	191. Marynowski Tadeusz
154. Kurnicki Piotr	192. Massalski Stanisław
	193. Matusiński Jerzy

194. Matuszewski Ignacy	233. Perłowski Michał
195. Mazur Tadeusz	234. Pieślakówna Helena
196. Mazurkiewicz Roman	235. Pietrasiński Władysław
197. Mazurkiewicz Władysław	236. Podoski Wiktor
198. Merdinger Zygmunt	237. Pol Wiktor
199. Mieczysławski Witold	238. Potocki Józef
200. Mierzyński Władysław	239. Potworowski Gustaw
201. Mikucki Adam	240. Poznański Karol
202. Millak Stanisław	241. Belina-Prażmowski Zbigniew
203. Miller Paweł	242. Próchnicki Stanisław
204. Miszke Zbigniew	243. Przesmycki Wacław
205. Mniszek Aleksander	244. Przeździecki Rajnold
206. Moc Aleksander	245. Putryński Romuald
207. Modzelewski Jan	246. Raczyński Edward
208. Morawski Kajetan	247. Raczyński Stefan
209. Morstin Paweł	248. Rapf Jan Jerzy
210. Mostowski Zygmunt	249. Rembiszewski Leon
211. Mościcki Henryk	250. Ripa Karol
212. Mościcki Józef	251. Rogalski Mieczysław
213. Mościcki Michał	252. Rogoyski Doman-Andrzej
214. Mühlstein Anatol	253. Rolski Juljusz
215. Mycielski Kazimierz	254. Roman Antoni
216. Namysłowski Władysław	255. Romer Karol
217. Neuman Władysław	256. Romer Tadeusz
218. Nieduszyński Tadeusz	257. Rosicki Stefan
219. Niedźwiecki Edward	258. Rosmański Stanisław
220. Obrębski Witold	259. Rosset Stanisław
221. Ogniewski Kasper	260. Jordan-Rozwadowski Eug.
222. Okoński Witold	261. Rozwadowski Konstanty
223. Olszowski Kazimierz	262. Rudzka Ewa
224. Orłowski Leon	263. Rudzki Kazimierz
225. Pankiewicz Michał	264. Rundstein Szymon
226. Papée Kazimierz	265. Russocki Wacław
227. Paszkowski Marian	266. Ryniewicz Stefan
228. Patek Stanisław	267. Rzewuski Adam
229. Pawlica Jan	268. Sakowski Juljusz
230. Pawłoski Tadeusz	269. Samborski Bohdan
231. Perkowski Tadeusz	270. Schaetzel Tadeusz
232. Perłowski Jan	271. Schimitzek Stanisław

272.	Szwarcenberg-Czerny Kaz.	311.	Szumlakowski Marian
273.	Sędzielowski Mieczysław	312.	Szuyski Roman
274.	Sidorowicz Władysław	313.	Szygowski Juliusz
275.	Karszo-Siedlecki Jan	314.	Śmigielski Jerzy
276.	Siemiątkowski Stefan	315.	Świerzbiniński Michał
277.	Siemieński Stefan	316.	Świrski Michał
278.	Siemiradzki Leon	317.	Tabaczyński B.
279.	Skarzyński Władysław	318.	Tarnowski Adam
280.	Skirmunt Konstanty	319.	Taylor Jan
281.	Skiwski Wiktor	320.	Tomaszewski Jan
282.	Sklenarz Leopold	321.	Trawiński Jacek
283.	Skowroński Tadeusz	322.	Trębicki Kazimierz
284.	Skórkowski Juliusz	323.	Tufasiewicz Edward
285.	Skrzyński Władysław	324.	Turkiewicz Marian
286.	Smykiewicz Józef	325.	Vetulani Zygmunt
287.	Sobolewski Tadeusz	326.	Wagner Jan
288.	Sokolnicki Henryk	327.	Warchałowski Jerzy
289.	Sokołowski Władysław	328.	Warchałowski Jerzy
290.	Sokołowski Seweryn	329.	Wdziękoński Aleksy
291.	Sośnicki Stanisław	330.	Wegnerowicz Roman
292.	Sroka Emil	331.	Wehr Witold
293.	Staniewicz Roman	332.	Weinstein Jan
294.	Staniszewski Karol	333.	Weyers Józef
295.	Starzewski Jan	334.	Wielowieyski Henryk
296.	Statkowski Z.	335.	Wierski Zygmunt
297.	Stebelski Henryk	336.	Włodarkiewicz Stanisław
298.	Stebłowski Adam	337.	Wodzicki Roman
299.	Stempowski Jeremi-Czesław	338.	Wolski Władysław
300.	Strakosz Paweł	339.	Wołodkowicz Józef
301.	Strzalecki Tomasz	340.	Wszelaki Jan
302.	Strzembosz Jan	341.	Odrowąż-Wysocki Stefan
303.	Swolkień Witold	342.	Wyszyński Bolesław
304.	Synowiecki Adam	343.	Wyszyński Kazimierz
305.	Szczeniowski Jerzy	344.	Wyszyński Zygmunt
306.	Szczerbiński Zdzisław	345.	Zabiello Stanisław
307.	Szembek Jan	346.	Zabłocki Tadeusz
308.	Szpietowski Leonard	347.	Zaleski Szcześny
309.	Sztark Heljodor	348.	Zaleski Ksawery
310.	Zubartowicz Stefan	349.	Zaleski Władysław-Józef

350. Załęski Maciej	356. Zaźuliński Tadeusz
351. Zaniewski Henryk	357. Zdanowicz Zbigniew
352. Zarański Józef	358. Zbyszewski Tytus
353. Zarychta Apoloniusz	359. Ziętkiewicz Ignacy
354. Zawadowski Zygmunt	360. Zwolski Stanisław
355. Zawisza Aleksander	361. Zdzitowiecki Wincenty.

Członkowie Nadzwyczajni:

1. Górka Olgierd	5. Stahl Adam
2. Grzymała-Siedlecki Władysław	6. Starzeński Paweł
3. Markowski Władysław	7. Wajdemaras Bruno
4. Narkiewicz-Jodko Stanisław	8. Węckowski Roland.
9. Wielhorski Władysław.	

Począwszy od numeru niniejszego, Biuletyn Klubu Urzędników Ministerstwa Spraw Zagranicznych poświęcony będzie wyłącznie sprawom Klubu i działaniu jego poszczególnych sekcji. Biuletyn dążyć będzie do możliwie szerokiego odzwierciedlenia życia klubowego, aby członkowie Klubu, przebywający zagranicą, mogli w ten sposób utrzymywać z Klubem stały kontakt.

Biuletyn ukazywać się będzie nieperjodycznie.

Ś. p. Tomasz Morawski

Już po zamknięciu i złożeniu numeru, otrzymujemy smutną wiadomość o zgonie Konsula Generalnego R. P. w Królewcu, Tomasza Morawskiego, członka Klubu Urzędników Polskiej Służby Zagranicznej.

Przedwczesna śmierć dobrego i prawego kolegi pogrąża nas wszystkich w serdecznym żalu.

Ś. p. Tomasz Morawski był jednym z dawniejszych urzędników Ministerstwa Spraw Zagranicznych. Wstąpiwszy do Ministerstwa w 1919 roku, pracował na odpowiedzialnych posterunkach w Poselstwie R. P. w Berlinie (dwukrotnie) i w Poselstwie R. P. w Moskwie, gdzie przez dłuższy czas kierował placówką w charakterze chargé d'affaires. Przed objęciem placówki w Królewcu, był przez 4 lata Konsulem Generalnym R. P. w Wiedniu.

Śmierć zaskoczyła go w czasie podróży służbowej w Szczecinie po krótkotrwałej chorobie.

Cześć Jego pamięci!

Klub Urzędników Polskiej Służby
Zagranicznej Rzeczypospolitej Pol-
skiej przystępuje do wydania

„Rocznika Służby Zagranicznej Polskiej na rok 1933”

zawierającego spis urzędników
Centrali i obsadę wszystkich
placówek zagranicznych.

Zamówienia pojedynczych egzem-
plarzy w cenie **zł. 5.** — należy przesy-
łać na ręcę kolegi dr. Szygowskiego
Juljusza, kierownika Administracji
Wydawnictwa (Wydział Osobowy).

Spis rzeczy.

Wspomnienie o Ambasadorze Stefanie Przedzieckim	3
Czwartkowe wieczory klubowe	6
Kurs naukowy dla urzędników służby zagranicznej	14
Przemówienie Dyr. W. Jędrzejewicza z okazji zamknięcia Kursu Nau- kowego dla urzędników służby zagranicznej	17

K r o n i k a

Sprawozdanie z Walnego Zgromadzenia Klubu	20
Ukonstytuowanie się Zarządu Klubu	24
Nowy miesięcznik „Polityka Narodów“	25
Sekcja sprawozdań z książek i wydawnictw	26
Wieczór Sylwestrowy w Klubie	27

*

*

*

Statut Klubu	28
Regulamin Sądu Honorowego	35
Spis członków Klubu	38

